

Overweging: Kerstavondviering

**Plaats: Aula School Augustinianum, Dirk Boutslaan 25,
5613 LH Eindhoven**

Lezingen: Jesaja 9,1-3.5-6 en Lucas 2,1-14

Dinsdag 24 december 2024 21.00 uur

Marleen Kremers

Deze week zat ik weer op de fiets, in het donker, in de regen, met de wind tegen. Terwijl mijn capuchon afwaaide en mijn jas zijn waterdichtheid langzaam maar zeker verloor dacht ik na over de Kerstnacht. Aan mij de grote eer om te preken met Kerstnacht. Ik wilde graag een zeer goede preek schrijven. Want kerstmis is toch eigenlijk het grootste feest. Ik voelde de druk toenemen. Waar moest het over gaan? Over vrede, dat is het thema van deze nacht. Hoe werken we aan vrede? Waar is die te vinden?

Om vrede te vinden, zo dacht ik op de fiets, zullen we ook aan onszelf moeten werken. Vrede ontstaat niet zomaar. Het heeft te maken met elkaar in de waarde laten, met accepteren wie we zijn en wie de ander is. Het heeft te maken met verdraagzaamheid. Maar ook met dankbaarheid en genade. En al deze dingen hebben ook weer te maken met het feest van Kerstmis. Want Kerstmis toch bij uitstek een tijd waarin je dankbaar zou moeten zijn.

Maar terwijl ik door ploeterde op mijn fiets kwamen er weinig voorbeelden naar boven van innerlijke vrede en dankbaarheid. Misschien was het ook niet gek, gezien mijn eigen toestand, verregend op de fiets. En ik mijmerde verder. Wat is dankbaarheid eigenlijk? Is het een tijdelijke gemoedstoestand? Of zijn er ook mensen die permanent dankbaar zijn?

Dankbaarheid kun je blijkbaar oefenen. Ik heb eens een dankbaarheidsdagboek gekocht. Daar kun je iedere dag opschrijven waar je dankbaar voor bent. Het zou helpen om zo steeds dankbaarder te worden omdat je dan, zoals wij dat zouden noemen, je zegeningen telt. Dankbaarheid kun je dus oproepen maar daar is wel voor nodig dat je even stilstaat. Want in de haast zul je geen dankbaarheid vinden. En ik denk dat als je je dankbaar voelt, de vrede ook zal toenemen in je leven. Die twee zijn toch met elkaar verweven.

Ik nam de proef op de som en maakte het even stil in mezelf. En ik zag Glorieux voor me op de zondagmorgen als ik mag voorgaan om 9.30u. Alle lieve gezichten van de kerkgangers, de behulpzame kosters, degene die koffie schenken en boekjes uitdelen. Ik hoorde de mooie stemmen van het koor en het orgelspel van de organisten. En ik voelde me ineens

dankbaar. Dat ik deel uit mag maken van deze gemeenschap. Dat wij samen iedere zondag op zoek gaan naar wat de betekenis is van Jezus in ons leven. Ondanks de regen en de kou, voelde ik me dankbaar.

Ik dacht ook aan Jezus, wiens geboorte wij vandaag vieren. Die zijn leven gegeven heeft uit liefde. Dat is toch ook iets om dankbaar voor te zijn? Wij leven nog steeds in zijn voetsporen! Halen inspiratie uit zijn leven. Zijn geboorte nodigt ons uit om even stil te staan in ons drukke leven van alle dag. Want zijn komst kondigt een geheel nieuwe tijd aan, een tijd van vrede.

Dat horen we in de lezingen van vandaag. *'Het volk dat in het donker wandelt ziet een groot licht'*, zegt Jesaja. *'De bron van heil voor alle mensen is op de aarde verschenen'*, schrijft Paulus in zijn brief aan Titus. Grote woorden voor een pasgeboren kindje. Wat betekenen deze dingen voor ons vandaag de dag? Daar mogen we zoals ieder jaar met Kerstmis weer over nadenken, daar mogen we stil van worden. Van deze woorden over redding, heil, gerechtigheid, vrede op aarde.

We hebben een hoop te verwachten van die kleine baby die daar in doeken gewikkeld ligt in de kribbe. Augustinus heeft eens een mooie uitspraak gedaan, die staat op de voorkant van het boekje: *'Als Christus niet in je hart geboren is, is zijn geboorte in Bethlehem tevergeefs'*. Oftewel, Kerstmis is niet zomaar een feest dat wij vieren door hierbij aanwezig te zijn. Wijzelf spelen een hele belangrijke rol in deze geboorte, in deze kerstnacht. Want wij zijn het zelf in wie het uiteindelijk allemaal gebeurt. Hoe anders kan God zich laten zien dan in het gelaat van de ander? Hoe anders kan God Zijn werken laten doen, dan door onze handen? Hij heeft toch niet voor niets Zijn eigen zoon gezonden, mens onder de mensen. Immanuel: God-met-ons.

Kerstmis herinnert ons eraan dat we het Goddelijke kunnen vinden in ieder van ons. Dat de geboorte van Jezus mag plaatsvinden in ons eigen hart, in ons eigen leven. Wij zijn het zelf zijn die licht mogen brengen in de duisternis. Die iemand kunnen troosten die er doorheen zit. Een complimentje geven om iemand op te vrolijken. Wij zijn het zelf die de stilte mogen opzoeken en daarin mogen ontdekken waar we allemaal dankbaar voor mogen zijn. Voor heel veel dingen in ons leven die aan ons gegeven zijn. Zoals de lieve mensen die naast u zitten in deze aula en alle anderen die ons dierbaar zijn.

In de stilte van deze nacht, beginnen we weer opnieuw. Met het vertellen van het verhaal van Jezus. Deze bijzondere man, mens onder de mensen en tegelijkertijd God-met-ons. Die vrede kwam brengen en gerechtigheid.

Die in liefde heeft geleefd en zijn leven heeft gegeven. Wij mogen hem weer in dankbaarheid ontvangen. En hoop houden op vrede. Vrede in en met onszelf en vrede in de wereld om ons heen. Dat onze dankbaarheid mag groeien en de naastenliefde toenemen.

Jezus is geboren, het is weer Kerstmis!
Laten we Hem volgen, ons licht in de duisternis!